

“Vier abortussen betaald”

ZEEBRUGGENAAR PAUL COUTER, VOORMALIG KOMPAAN VAN ARNO, BLIKT TERUG OP ZIJN SUMMER OF LOVE VAN '67

BRUGGE/GENT/KNOKKE-HEIST Hoe beleefden de Bruggelingen de Summer of Love vijftig jaar geleden? Muzikant Paul Couter (68), voormalig kompaan van Arno bij het duo Tjens Couter, legt zijn ziel bloot en haalt herinneringen op aan de magische zomer van 1967, die symbool stond voor de vrije liefde, absolute vrijheid en het zich afzetten tegen de gevestigde orde.

DOOR STEFAN VANKERKHOVEN

Afspraak in café Mysterioso aan de Krommewal in Gent. Paul Decoutere, dat is zijn echte naam, is er vaste klant en stalt zelfs op de bovenverdieping zijn gitaren en audiomateriaal.

Paul blijkt nog altijd een rebelse *artiste bohémien* te zijn. Met een zelfgerolde sigaret in zijn bijna tandenloze mond en een glas Guinness in de hand staat hij ons op te wachten aan een bartafeltje op het terras, in het rokershoekje. “Relax, man. No problem”, zegt hij, wanneer we ons verontschuldigen, omdat we omwille van een monsterfile op de E40 laattijdig arriveren. Paul entertaint ons een uur lang onafgebroken over zijn wilde artiestenleven.

DESERTEUR

“1967? Dat was het jaar dat ik even geseind stond als deserteur. Ik was aan het *busken* in Parijs en was vergeten om mij in het Klein Kasteeltje aan te melden voor mijn legerdienst”, zegt Paul Couter.

Hij zag het levenslicht op 7 februari 1949 in Izegem. “Bij toeval, want mijn hoogzwangere moeder Marie-Thérèse Vercurysse was er op bezoek bij een tante-non en ik ben twee weken te vroeg geboren. Mijn ouders hadden al drie zonen, ik was een ongelukje - een *geplumzakte*, zoals ze in het dialect aan onze kust zeggen. Ken je die uitdrukking niet? Ze herinneren aan onze Canadese bevrijders die op het einde van WO II tal van Vlaamse meisjes ongewild zwanger maakten. Ze deden niet eens de moeite om bij het vrijen hun

uniform uit te trekken...” “Mijn ouders baatten *café Sportman* langs de Kustlaan in Knokke uit. Mijn overgrootvader was een Baskische hoogtewerker en is in Bilbao van een stelling van een kerktoeren gevallen. Nadien is mijn overgrootmoeder als Spaanse vluchtelingen naar ons land gekomen.”

“De voorouders van mijn moeder waren vissers uit Marseille, die naar Calais emigreerden om te smokkelen. Grootvader is in WO I bevangen door het mosterdgas en was blij dat hij nadien nog werk vond als chauffeur bij de baron van Wielsbeke.”

“Ik ben hoofdzakelijk door mijn stiefvader opgevoed, want mijn vader Henri Decoutere trok de deur achter zich dicht, toen hij te weten kwam dat mijn moeder de sokken stopte van haar minnaar Antoine De Meester. Die was de zoon van de douanier aan de grenspost met Sluis. Na de scheiding zijn mijn moeder en stiefvader naar Zeebrugge verhuisd, waar zij jarenlang *café 't Sas* in de Kapitein Fryattstraat gerund hebben. Ik ben er opgegroeid.”

JUKEBOX

“‘t Was het eerste café in de streek met een echte Amerikaanse jukebox. Een internationaal cliënteel van vrachtwagenchauffeurs vulde die jukebox met nieuwe nummers. Liedjes die je niet op de officiële radio hoorde, zoals *Just a Gigolo* van Louis Prima, maar ook blues van John Lee Hooker. “De BRT zond toen enkel Franse chansons en Vlaamse liedjes van Bobbejaan Schoepen en Willy Lustenhouwer uit. Voor de echte

Paul Couter toont de affiche van zijn optreden in de Old Steamer in Zeebrugge deze zomer. (Foto TVH)

rock'n roll, blues en nummers van The Kinks of The Small Faces moest je luisteren naar piratenzenders als Radio Caroline, Veronica en Radio Luxemburg.”

JIMI HENDRIX

“Ik kon vaak gratis mee naar Londen met buitenlandse truckers die in ons café over de vloer kwamen. Als dank gaf ik hen dan een slof sigaretten of een fles whisky. In Londen kocht ik platen en woonde ik concerten van Jimi Hendrix en Cream bij. Zelf speelde ik al gitaar sinds mijn negende.”

“Ik was in '67 deserteur bij het Belgisch leger”

“Mijn schoolse carrière stelde niet veel voor : op mijn veertiende vloog ik buiten in het VTI in Brugge. Om mijn stiefvader te plezieren behaalde ik twee jaar later aan het VTI in Oostende toch mijn diploma van metaalbewerker. Ik heb eventjes voor een Zeebrugs chauffagebedrijf gewerkt, maar er was toen in het seizoen als muzikant veel meer te verdienen.”

“De zomer van '67 dwielde ik met verschillende balorkesten en coverbands de hele kust af : van 't Zoute tot aan de Meli in Adinkerke. Ik verdiende 6.000 frank, 150 euro, per weekend, dat was toen veel geld. We speelden in restaurants op de zeedijk, maar ook op campings. Omdat we zelf geen tentje hadden en niet onder de blote hemel wilden slapen, gingen we met veel plezier in op het verzoek van jongedames, die genoten van onze muziek, om hun tentje te delen...”

berge zat er geen volk meer aan de kust en kon je als muzikant niks meer verdienen.”

“In Parijs hokten de meeste straatmuzikanten samen bij de Rus Popoff in het Quartier Latin. Hij runde het café *Chez Popoff* en waakte erover dat alle inkomsten van de buskers eerlijk verdeeld werden. Toen was er nog geen maffia die regeerde over de Parijse buskers.”

VRIJHEID

“Vrijheid betekende voor mij ook om gratis vanuit Zeebrugge mee te varen met grote schepen naar New York, Hamburg en Helsinki. In ruil hielp ik mee in de keuken en animeerde de passagiers met mijn gitaar.”

“Ik heb een tijdlang in Roemenië met zigeuners rondgetoerd en ik heb in Berlijn theaternuïze gecomponeerd. Maar ik heb ook vier cafés uitgebaat, waarvan drie in Blankenberge : *De Kandelaar*, *De Windsor* en *Victoria*.”

“Ik heb er de latere Brugse cultuurschepen Yves Roose leren kennen. We hebben samen in Blankenberge op café enkele memorabele nachten beleefd. Doe Yves de groeten ! We zijn ook samen naar het rockfestival op *Isle of Wight* geweest, waar we onder meer Bob Dylan zagen optreden. Maar dat was geloof ik in 1969, het jaar dat de eerste man op de maan landde...”

“In Brugge centraliseerde de alternatieve scène zich einde de jaren '60 rond twee cafés : *De Blekken Ten* en *Babylon*, waar ik samen met onder andere Nico Mertens, Willy Retsin, Johan Nissen en Michel Keyser speelde. Laatstgenoemde was de zoon van de directeur van de Gistfabriek en woont nu op een grote ranch in Texas...” Inmiddels woont Paul Couter in Gent, waar hij enkele jaren samen met Jo van Groeningen - de vader van regisseur Felix Van Groeningen - café de *Charlatan* runde. “Muziek was, is en blijft mijn passie. Ik ben er trots op dat ik ooit met Roland - mijn muzikale mentor - samen op het podium in Jazz Bilzen heb gestaan. Ik neem momenteel in de studio *Yellow Tape* in Sint-Amandsberg drie nieuwe elpees op. Enkel de zangpartijen op de derde elpee moeten nog ingezongen worden. Maar eerst moet ik naar de tandarts om een nieuw gebit...”

REBEL

“Of ik een rebel gebleven ben? Ik associeer rebellie niet zozeer met '67. In alle tijden word je geconfronteerd met vele verboden. Is het de Kerk of de overheid niet die van alles verbiedt, dan zijn het bepaalde groeperingen. We mogen nu zelfs geen vlees meer eten omwille van onze gezondheid. Welnu, ik zal altijd mijn zin blijven doen. Ik sta op mijn vrijheid. Ongetwijfeld heb ik dat overgehouden aan mijn jeugdjaren in de sixties”, besluit Paul Couter.

Paul Couter en Arno Hintjens begin de jaren 70. (Foto Danny Willems)